

ביקורים באפריקה.

בין חבריה הקרובים של הרשקוביץ אפשר למנות את נשיא טנזיה, ג'קאיה קיקוטה ("הוא חבר שלי המון שנים, מאז היה שר החוץ"), את נשיא זנזיבר, עבד קרומה ("אחד האנשים החכמים והאמיצים שפגשתי, אני חולמת להפגיש בינו ובין פרס"), ואת שר החוץ של זמביה, גיבן לובינדה ("הוא איש עבודה, מבין עניין. אלה אנשים שאני יכולה לדבר איתם על מוזיקה ועל החיים בכלל").

עד כמה הקשרים האישיים האלה עוזרים גם בקידום העסקים?

"אפריקה היום מאוד נכנסת לעניין של 'Good Governance', מנהל תקין. בסופו של דבר, אפריקה היום מסודרת הרבה יותר מאשר בעבר וגם תמיד ידעתי לעשות הפי רדה בין חברות ובין תועלת עסקית ישירה. אולי זה תמים, ואולי בגלל זה אני לא איזו נברג עכשיו, אבל זה בסדר".

עגבנייה בטעם עגבנייה

הרשקוביץ נולדה בתל אביב, בת בכורה להורים צברים. אביה עבד במועצת הירקות, אמה בכנף לחקלאות. "ההורים שלי היו מאוד קוליים, זה היה בית פתוח עם הרבה חברים. זו הייתה משפחה מסודרת, צנועה, עם סבא וסבתא מפנקים מכל הצדדים".

מיד אחרי הצבא היא התחנתה עם מנחם הרשקוביץ, שממנו התגרשה כשבתה מאי (כיום בת 25, סטודנטית לתיאטרון) הייתה בת שנתיים. את הקריירה שלה התחילה בתחום התיירות. "עברתי באדקע, במ' שרד נסיעות, בחברה הגיאוגרפית, הייתי גם נציגת חברת התעופה של אייר סיישל. תמיד עסקתי בתחום השיווק, בבניית המוצר מול הספקים, ואחר כך התמקדתי בהתמחות של אפריקה והאוקיינוס ההודי".

איך נוצר החיבור האישי שלך לאפריקה?
"ב'1992 עברתי בחברת נתור, הקמתי את מחלקת אפריקה, ובאחת הטיסות לאיי סיישל הייתה משלחת מונזיבר, וככה התחיל הרומן. ראיתי אדם מאוד הרוו, איזק אברהם ספוטו, שהיה שר התכנון והמדינה של זנזיבר. פניתי אליו והצגתי את עצמי. באותה שנה לרבר על תיירות בזנזיבר היה כמו לרבר על סניף של אמדוקס על המאדים. ממש מדע בדיוני. הוא הזמין אותי לבוא לבקר, אף שלא היו אז יחסים עם ישראל. ביקרתי את הנשיא של זנזיבר דאז, ד"ר סלמין אמור, והוא שאל אותי מה אני חושבת על המקום.

"הייתי אז בת 32, הכי תל אביבית. אמרתי לו שזה מקום נפלא, אבל שהם 'כמו חבורה של ילדים שיושבים על איזה אוצר ולא עושים

ישון באוהל תמורת

2,000 דולר ללילה? ועוד באפריקה? לפני שאתם בורחים לכתבה הבאה, חכו רגע. אין מדובר באוהל מטיילים סטנדרטי, אלא ב"מלון אוהל", שהוא אוהל ענקי המצויד ברהיטים מעוצבים, רצפת פרקט, אמבטיה על רגליים, שמיכת פוך מלטפת, פינוקים קולינריים ואפילו עוגיות קטנטנות שמגייעות עם ערכת הקפה. כל זה כמובן בתוך הטבע העוצמתי והפראי. "אולי זה יישמע פלצני, אבל אני מפונקת ולכן גם מבינה את המפונקים", אומרת רונית הרשקוביץ, שתוריפרת טיולי פרמיום ויחודיים לאלפיונאים. הרשקוביץ מנסה לתת ללקוח תחושה של תיירות לא מתועשת בתנאים מפנקים לעיי לא. "אני מזוהה יותר עם הקהל האליטיסטי שמעריך ידע ופחות עם הנובו ועם העדר. הקהל שלי הוא מי שיכול ומוכן לשלם על מקצועיות וידע", היא אומרת.

הרשקוביץ, קונסולית הכבוד של זמביה בישראל, מתייחסת לאפריקה כמו לביתה. אנחנו נפגשות בשעות הבוקר. בשעות הערב של אותו יום היא כבר תהיה שוב על מטוס בדרך ליבשת השחורה. "יש גם רגעים קשים, לא הכל רומנטי וזורר", היא אומרת. "לא כיף לטוס באמצע הלילה שוב ושוב, לא כיף לישון עם הצוואר עקום, גם כשזה במחלקת עסקים. לא כיף להתגעגע יותר מדי, אבל אני מרגישה שזוכיתי בעצם היכרות עם אפריקה".

הרשקוביץ, 52, המכהנת גם כדירקטורית בבית התפוצות, היא הבעלים של קבוצת מנליק. הקבוצה עוסקת בזימות באפריקה בתחומי טכנולוגיה מתקדמת, הקלאות וביטחון וכן מעורבת בפעילות הומניטרית חברתית. לקבוצה משרד בזמביה, שהי את הצרכים של מדינה מתפתחת ומציע פתרונות, בעיקר ישראליים. ספארי קומפני, המותג התיירותי של הקבוצה, מבוסס על חוויות ועל קשרים חברתיים ועסקיים שצבר הרשקוביץ עצמה ביותר מ-20 שנה של